

Adriana Bogatu

**Când
ți-a spus
cineva
ultima dată
„Te iubesc!”?**

**EDITURA
CREATOR**
BRAȘOV, 2023

Apune soarele-n pădurea de mesteceni care tâșnește trufaș de albă din spatele cocoșat al muntelui, iar eu încă scriu într-un jurnal întrerupt de viață, recunoscând că tot n-am învățat să trăiesc egoist, deși promisesem c-o să-mi reușească și asta odată și-odată. „Ar trebui să-ți schimbi metabolismul emoțional!”, râdeai amar. Așa râdeai tu, amar ca un ceai de păpădie uitat pe foc. „N-ai cum să scapi. Pielea ta are doar șase straturi ca să te apere de tine și de socio-pații care, la început, oferă intens orice, fără să le fi cerut ceva, în funcție de ceea ce vor de la tine. Orice, înțelegi? Nu contează... Pentru tine, oricum nu contează... Nici măcar timpul nu știi să ți-l ferești... Psihologii spun că, în cazul lor, totul pleacă de la o traumă de abandon... Imposibil de vindecat... Dar în cazul tău?”, ridici a neputință mâinile spre cer. Îți știi pe de rost cuvintele. Și gesturile. Și zâmbetul amar. Amar rău. Chiar și acum. Nostalgia arsurii. Te pierd în apusul din pădurea de mesteceni. Stare febrilă, intens febrilă. Port pe umăr semnul. Semnul aripilor care s-a oprit din crescut. Pentru că n-a mai găsit niciun rost să zboare. Niciunul. Nici... Când locuiam cu tine pe-o stea căzătoare, țineam timpul într-o jumătate de clepsidră, ca să nu aibă unde să fugă de noi. Când prindeam zorii în pumn, ca să nu dea năvală lumina peste nopțile cu arsură de cearcăne pe sub ochi, eram pe undeva, pe la începutul eternității noastre

comune. Atunci am învățat, așa, de capul nostru, cuvintele ploii. Tu spuneai că niciunui muritor, până la noi, nu-i mai fusese dat să știe cum se fac picurii de ploaie cuvinte. Erai înalt și mi se părea că tu vezi până sus, până la ochiul din care curgea ploaia. Îmi plăcea să te ascult, recitai din Elytis, întotdeauna recitai din Elytis când ploua torențial și mie mi se părea că făceai asta pentru că nu mai îndurai să-ți răsunen urechi cuvintele ploii, „astfel vorbesc de tine și de mine/ pentru că te iubesc și știu să intru în iubire/ ca luna plină de pretutindenii (...)/ Mereu tu statuia, mereu eu umbra care crește/ tu, jaluzeaua coborâtă/ vântul care-o deschide/ eu/ pentru că te iubesc,/ mereu/ tu ești moneda, eu religia ce-o schimbă.”... Și ploaia se curba pe ferestre ca să răspundă în felul ei, dar nu o mai înțelegeam pentru că tu nu te opreai, și mi se-nfășura de gât ca o eșarfă prea lungă frica de liniște și de cuvintele lichide, care se loveau de geam ca și când ar fi vrut să-l spargă și, odată cu el, să spargă și jumătatea de clepsidră în care ne țineam timpul, pe vremea aceea, când încă locuiam pe o stea căzătoare... Într-o dimineață, la capătul unei nopți fără vise, n-am mai găsit colțul stelei căzătoare de care-mi agățasem la apus cuvintele crude și vreo două-trei răsărituri de gând. Ploaia se zvârcolea la fereastră, lovind-o cu coada cuvintelor ei care-și pierduseră sensul. În urma ta mirosea a timp mort. Din întrebări rămăsese un pumn de cenușă caldă, semn că aș mai fi putut să te prind din urmă... Nu m-am mișcat din loc. Nici nu știam unde sunt. Era limpede că mă mutasem într-o altă galaxie, pentru că nu mai înțelegeam cuvintele ploii și nici nu mai puteam aduna în pumn zorii... O eternitate și vreo două zile n-am mai auzit pe nimeni recitând din

Elytis. Până aseară... Viața n-a iertat niciodată pe nimeni. Numai nebunii și bufonii mai cred asta uneori. În visul meu, ploaia cădea repetând „te iubesc și știu să intru în iubire/ ca luna plină de pretutindeni”. Pentru un vis și-o secundă, am crezut că pot fura jumătatea de clepsidră de pe steaua noastră căzătoare. Nu mai era acolo. Așa cum nici tu nu mai ești nicăieri. Te ascunsesem într-un cuvânt, dar mi te-a amestecat ploaia printre silabele ei și nu te-am mai aflat. De aceea, când plouă, nu vorbesc niciodată cu nimeni. Să nu te pierd din nou printre cuvintele ei. ...

PARTEA

FEMEI
ALFABET

LAURA

(Laitmotiv existențial)

.... ȘI DĂ-NE NOUĂ IAR ITHACA
SUB PICIOARE...

Despre Laura nu vorbesc niciodată cu nimeni. Doar scriu. De fapt, îi scriu, iar ea îmi răspunde de fiecare dată. Cu voce joasă. Egală. Ca un cântec de leagăn pentru sufletele care n-au mai apucat să crească.

Ieri a fost ziua mea. Așa și ce dacă? Milioane de oameni probabil că și-au spus odată cu mine „wow, uite, într-o zi ca asta m-am născut!”. M-am trezit pe la șapte, deși e stare de urgență și muncim de-acasă. Reflexele se consolidează în timp și nu se schimbă cu ușurință. Când am deschis ochii, gândul din vis nu s-a rostogolit pe cearșaf ca să scap de el. De-o viață-ntreagă îmi roade viața ca un șoarece care e atât de inteligent că nu se lasă nici prins în capcană, nici alungat din bibliotecă. Fugi după el până simți că nu mai poți respira și-o să-ți dai duhul, cum ar spune bunică-mea. Te lasă să te apropii, pentru ca, exact când crezi că n-are pe unde să mai scape, să-l și vezi alergând în colțul opus al camerei. Recurent, ca un coșmar, gândul se rotea nestingherit în mintea

mea, ba chiar prinsese atâta curaj încât părea c-o să se arunce de-acolo fără plasă de siguranță. „Ce-o să faci în milioanele de ani de solitudine care îți aparțin după ce mori?” Ce?

Nu citesc literatură motivațională pentru că mai motivațională ca viața nu e nimic pe lume. Te învață de toate. Important este să te prinzi la vreme că tocmai ce îți servise o lecție. Discutabilă este doar incapacitatea noastră de a ne însuși morala, deși părea că o intuisem corect. Deschid ferestrele. Perdelele se zbat ca niște aripi răsucite. Aripi fără zbor. Îmi fac inventarul: pe ani, pe luni, pe zile. Ies în minus cu doi ani de viață. Aproape trei, de fapt. În tot acest timp, între mine și mine s-a căscat o prăpastie. Un hău în care nu am curajul să privesc. Încă.

Aseară am vorbit cu L. pentru ultima dată. Sunt sigură că fusese ultima dată, fiindcă apoi mi s-a făcut liniște pe dinăuntru alinației. O liniște pe care n-o mai cunoscusem de mult și care se așezase peste mine ca prima zăpadă de iarnă pe un pervaz scorojit. Încă nu simt durerea. Când te tai pe din două, nu te doare de la început. La fel și când ești împușcat. Am rămas acum cu un Mine tăiat în două. El era, nici măcar nu mă interesează dacă o știa sau nu, dacă se prinsese vreodată sau nu, cealaltă jumătate din mine. Nu e un loc comun. Vorbesc de o jumătate din tot ce sunt. Așa am simțit de la început. Era ca și când până atunci umblasem prin lume cu frigul în oase chiar și în miezul verii. Apoi, dintr-odată, cunoscându-l, a început să-mi fie bine. De la o vârstă încolo, lucrurile sunt ori foarte simple, ori complicate până spre imposibil. Odată cu depășirea anilor care îngăduie calea

de mijloc, zona gri a existenței, luciditatea introspecției ar trebui să fie necruțătoare. Ar trebui...

Nu cred că-i pot spune „iubire” în sensul clasic al conceptului. E o iubire ca o stare de abundență a ființei pe care nu-ți amintești s-o mai fi trăit până atunci. Vine peste tine dintr-odată, dar nu așa vin toate iubirile peste noi? Nu fac parte din categoria femeilor pentru care bărbatul este un „must have”. Ne ajunge din urmă un timp când tot ce-ți dorești e liniștea, dintotdeauna incompatibilă cu tinerețea. Liniștea timpului pe care ți-l dăruiești ție. Nu știi niciodată cât îți este îngăduit să faci asta, de aceea trebuie să muști din propriul tău timp ca dintr-un măr. Fie el și mărul care o să te-alunge din paradis. În noaptea în care-am vorbit prima dată, până ne-au căzut ochii pe tastatură, m-am culcat adunându-mă în mine. Mi-am tras pătura până la gât și n-am deschis ochii până n-am auzit dimineața alarma de la telefon, de teamă să nu mi se fi părut. Nu mi se păruse. Apoi, din ce în ce mai des, ne prindea miezul nopții. Uitasem de când nu mai vorbisem cu mine. Asta făceam acum, stăteam de vorbă, pe-ndelete, cu mine însămi, așa cum nu mai țineam minte să mi se mai fi întâmplat în ultima viață. Percepția mea despre masculinitate e complet diferită de profilul lui. N-am ascuns niciodată că am iubit total și definitiv un singur om. Un regal de masculinitate. N-aveam cum să abdic de la model. Nu, sunt un personaj lucid, nu m-am lăsat acum copleșită de vreo iubire testosteronică, marcată de manifestări agresiv-sentimentale. Ceea ce vreau să spun este că, prin el, m-am întors acasă. Îi datorez, înainte de

toate, faptul că m-a adus înapoi în mine. Am impresia că tot ce am vrut vreodată să fiu i-am lăsat în grijă și el a păstrat intact fiecare secundă. E vectorul care n-a avut direcția micronic corectă. Sensul era pregătit... Cel mai greu este să te întâlnești cu tine după mult timp și apoi să fii constrâns să te desparți. Așa simt eu acum. Ființele incomplete au vise și visuri incomplete. N-am intuit niciodată cât de greu este să te desparți de tine. E al naibii de greu... Mi-a spus și că mă iubește „din liceu, dar timpul ne-a rătăcit cărările”. Știu, sună a replică de film prost, dar rostită de un cinic încrâncenat devine o victorie asupra propriului neant. Îmi repeta că m-a iubit de la primul meu cuvânt pe care-l citise și că a știut mereu, fără să ne fi văzut vreodată, că lui îi scriam când scriam... Nu l-am contrazis. N-ar fi avut rost.

Povestea începuse prin ianuarie, când mi-a scris un „la mulți ani!” sec și-atât. Prin mai, mi-a spus un alt „la mulți ani” sec și-atât. I-am mulțumit sec și-atât. Pe la începutul lui iunie îmi dădea în fiecare seară măcar un mesaj în care mă-ntreba, fără introduceri protocolare „și ce mai faceți?”. Nu ne văzusem niciodată, nu-mi aminteam de nicăieri chipul lui, chiar dacă, o viață întreagă, aveam să aflui mai târziu, între noi fuseseră doar 500 de metri. Uneori, viața poate să se spânzure atârnată de o funie de 500 de metri. Într-o duminică, într-o parcare, ce loc stupid!, l-am zărit pentru prima dată. Prinsesem pe facebook o fotografie care dispăruse repede din postări și mi-a trecut prin minte „el e X...” N-am tresărit, dar mi-a rămas în minte privirea scormonitoare răsucită spre mine. Am întors capul. Apoi, aveam

să stabilem că o să ne vedem într-o vineri, când avea o oră de pierdut prin cartierul meu. La 12, în ziua aceea, a murit bunica. Am amânat pentru vinerea viitoare, când urma să vină din nou rândul orei de pierdut timp... Ne-am întâlnit într-o librărie. Una dintre cele mai vechi din oraș. Mereu își lua cărți de acolo, așa mi-a spus. Ani întregi locuise la numai o stradă distanță de mine. Tot nu-mi aminteam să-l fi văzut vreodată. Ne-am plimbat în după-amiaza aceea pe străzi pustii care, paradoxal, sunt mereu aglomerate. Plouase. Pe jos, erau numai flori de tei scuturate de vânt. Bulevardul se golise și el. Ciudat. Era vineri după-amiază. Iunie, după-amiază. Apoi, de câte ori ne vedeam, lumea se golea instantaneu. Ne făcea loc. Timpul decupa ferestre. Ne capsula. De fiecare dată când ieșeam din pădurea noastră norvegiană (atunci îl citeam amândoi pe Murakami), ploua. Dezlănțuit, furios, ca și cum cineva ar fi plâns în locul nostru.

Am dezvoltat datorită lui o imunitate mentală la frica de a muri. În prima seară de după ce ne văzusem, pentru că până atunci nu vorbisem decât prin mesaje, nici măcar nu ne auzisem la telefon, am trăit o stare asemănătoare unei morți clinice. Am ieșit din mine, m-am așezat confortabil pe marginea ferestrei și m-am privit îndelung. Cu o accentuată răutate feminină, căreia special îi lăsasem unghiile ascuțite la vedere, să poată zgâria cât mai rău. Am decis că nu prea aș fi întors capul după mine dac-aș fi fost bărbat. Uite că nici dacă mă priveam dinafară nu eram în stare să-mi anulez complexe adânc înșurubate, care-mi crescuseră pe dinăuntru ca un copac. M-am târât cu mișcări reptiliene, înapoi în mine. Toată noaptea

mi-am pus întrebări. Una după alta. Întrebări de tip „gloanțe de argint”, dintre acelea menite să dezvăluie un profil psihologic cu viteza luminii. N-am descoperit nimic în plus față de ceea ce știam deja. Și totuși... În copilărie, suferisem de mutism selectiv. Adică, nu puteam vorbi decât printre ai mei. Odată ieșită din spațiul meu de siguranță, începea blocajul. Problema n-avea să treacă odată cu vârsta. Chiar s-a accentuat. Mi-aduc aminte că, la un moment dat, prin clasa a VI-a, când s-a pus problema schimbării școlii unde învățam din clasa I, fiindcă ne mutasem într-un alt cartier, mi s-a declanșat un atac de panică. Ai mei au decis atunci că era mai bine să mă lase să merg cu autobuzul, deși distanța era considerabilă, decât să-mi provoace atâta suferință. După un an, ne mutam înapoi în cartierul în care mă născusem... În seara aceea de vineri, mutismul meu selectiv revenise, numai că acum nici măcar în fața alor mei nu m-aș mai fi simțit în siguranță dacă aș fi vrut să vorbesc. Am înghițit un somnifer. „Mâine o să mă doară rău capul!”, am apucat să-mi spun înainte de a adormi. Așa a și fost. Vorbeam zilnic. Impropiu spus. De fapt, ne scriam. Nu-i trimiteam niciodată primul mesaj. Anulase formulele protocolare de salut. Mesajul părea să continue un dialog pe care orele nu reușeau să-l întrerupă și care începuse în mezozoicul gândurilor comune. Direct, spontan, firesc. Despre orice. Ca și când am fi fost conectați în permanență. Într-o miercuri, pe la miezul nopții, la capătul unei discuții lungi despre boală, moarte, destin etc., etc. am crezut că nu văd bine. Că n-aveam dreptul să citesc cuvintele acelea

care sigur nu-mi fuseseră mie trimise, trebuia să fie o greșeală la mijloc: „când ți-a spus cineva ultima oară te iubesc?”. Am citit de două, de patru, de șase ori înainte să răspund. Probabil că se speriasse fie de el însuși, de ceea ce scrisese, fie de întârzierea mea, pentru că a tastat repede „hai să dormim că suntem oboșiți și vorbim prostii.” Feminitatea mea răscoptă fusese zgâlțâită din temelii. N-o pregătise nimeni pentru așa ceva. Să spun că dezorientarea a durat mult timp, ar fi dezgustător de banal, iar educația mea rigidă, orientată dintotdeauna după norma moralei, a lui „ce-o să spună lumea dacă...”, mi-a dat block instantaneu. N-am cunoscut derapajele conjugale. „Muncă și rost familial”, asta spunea tata că e tot ce contează. Mă căsătorisem fast-forward, la 22 de ani, pentru că-mi doream cu disperare să scap de tirania maternă care mă adusese în pragul sinuciderii. O autoritate absurdă, imposibilă, cu reguli stricte, scrise, cele mai multe dintre ele, direct pe pielea mea de om tânăr, cu facultatea terminată, cu serviciu, dar căruia ea-i percheziționa toată ființa, întorcându-i-o pe dos. Am învățat, în timp, că între imaginea socială și lumea interioară, aceea în care se intră pe o singură ușă, granița trebuie să fie precis trasată și păzită. Mai ales, păzită. Oamenii sunt ființe poliedrice. Se rotesc mai întâi în propria lor lume, indeciși, temători, adesea absurzi cu ei înșiși până la mutilare. Într-un târziu, își fac curaj, dar numai pentru scurt timp, să iasă din ei. Atât cât ar scoate capul pe fereastră. Pe moment, le place, dar e un ceva în adâncurile lor care-i trage brutal înapoi. Cei mai mulți nu știu să se salveze. Să se smulgă din capcana

propriilor traume. Prima mea mare iubire s-a sfârșit brusc, la 19 ani. M-am urât atât de mult încât am crezut că dacă o să mânânc tot ce era în frigider și-o să mă îngraș peste măsură, voi îndepărta de mine orice bărbat pentru totdeauna. Mi-am acoperit viața cu folii mari de plastic. „Loc în conservare”, așa-mi venea să scriu cu markerul. Și-am învățat să respir și să trăiesc pe sub ele, fără să mă sufoc. Ca și când aș fi avut tot timpul privirea neclară și, orice-aș fi făcut, tot nu-mi găseam perechea de ochelari potrivită. M-am chircit în mine, ca o stafidă. Am început să descopăr că pot să-mi jupoi propriile răni. Știi că ai ajuns la performanța jupuitului de răni când nu mai tresari văzând carnea cum se zgâiește roșie la tine. Carnea ta. De acolo înainte, chiar poți orice. Dezavantajul major e că în tine totul ajunge să stea la pândă pentru că ți-ai distrus membrana care te proteja/te separa de lume. Orice moment de neatenție îți poate fi fatal. În viață, trecem prin etape distincte de evoluție. Lucrurile nu se amestecă între ele, deși unele etape sunt fluide, firești, în timp ce altele devin vâscoase și imunde. Probabil că specia își contrazice linia comună prin câteva excepții. Rare, pentru că altfel n-ar fi excepții. Unii au predestinarea fericirii. Puțini, cu siguranță. Acum, depinde de tipul de fericire la care se raportează fiecare. Râdeam când auzeam, pe la 20 de ani, povestea cu „iubirea nu durează o viață”. Mi se părea imposibil să fie așa. Odată ce te-ai îndrăgostit, îmi ziceam, totul rămâne în tine, iubirea n-are unde să se mai ducă. Mai târziu, aveam să aflu că de dus are unde să se ducă și chiar nu ezită s-o facă, dar de rămas, da, rămâne într-un

alt fel în tine pentru totdeauna. Ia forma unei mingi care nu-și găsește un loc anume și te lovește cu putere exact când ești mai relaxat: în cap, în inimă, în ficat sau în plămâni. Atunci e cel mai rău, fiindcă îți taie respirația. Am stat sub foliile mele fără să văd lumea prea bine. Am învățat s-o intuiesc. S-o bâjbăi. S-o recunosc după mirosuri și după arsuri. Carnea jupuită a sufletului meu percepe ca pe o arsură până și o privire prinsă la întâmplare, cu vârful genelor. Sufletul are zile și nopți, mai ales nopți, când se întoarce pe dos ca stomacul. Convulsiile nu i se opresc până nu se goleşte de tot răul. Se întâmplă când arsura e de gradul 3. Sau 4. Am trecut de câteva ori prin asta. Ultima dată, mi s-a întâmplat după ce-l cunoscusem pe L. și, cu toate astea, deveneam tot mai atentă la vorbele lui. Pentru prima dată de, la naiba, nici nu mai are rost să calculez de când!, mă lăsasem convinsă să ies de sub foliile cu care-mi acoperisem până atunci viața. Mai întâi, am scos o mână, uite!, nu m-a mușcat de ea nici măcar un păianjen, apoi am riscat și cu un picior, *pare OK!*, mi-am spus, și-am continuat să mă strecor afară din mine pe măsură ce-l descopeream. Aveam să înțeleg că nu eram singura care trăise sub folii de plastic. Primul lucru pe care l-am învățat de când ne scriam a fost să aștept. Treceam de la așteptarea curcubeu la așteptarea încrâncenată, aspră ca un pariu pierdut încă de la începutul lumii. Plec rar spre deloc să mă plimb de una singură. Nu-mi place postura, fiindcă feminitatea îmi pare atunci copleșită de un soi de indecență a autoexpunerii pe care încerc, pe cât posibil, să o evit. Fusesse o zi grea și afară încă era cald, părea una dintre

serile acelea cu apusuri desenate de copii netaentați, dar perseverenți cu tema. Peste zi, vorbisem de câteva ori, ne spuseseam o mulțime de lucruri când simple, când complicate, dar cu un senin al sufletului care începea să apară cu încetinitorul și la L. Erau zile când, orice i-aș fi zis sau făcut, nu ieșea din tenebrele propriului labirint și-atunci știam că trebuie să pun punct discuției și să las noaptea să treacă peste noi.

Mergeam pe strada mare care ducea spre centru. L. locuiește în cealaltă parte a orașului. Mai întâi am auzit muzica. Abia după aceea am văzut mașina. Am decupat instantaneu o fereastră în timp, pe care o închideam și-o deschideam după cum aveam chef. Cineva, n-o să știu niciodată de ce, îmi îngăduia să fac asta, așa cum îi îngădui unui copil să se joace cu chibriturile, deși-ți juraseși că n-o să-l lași să se atingă niciodată de ele. I-am văzut bine chipul. I se distingea până și liniștea materială cu care muzica îl acoperea, ca o pătură. Eram singură pe partea dreaptă a trotuarului, n-avea cum să nu mă vadă, mergeam la un pas de bordură, nu venea nimeni nici din fața nici din spatele meu, am întors special capul după aceea să mă uit, iar el a trecut încet, mai încet decât dacă ar fi fost pe jos, fără să se uite la mine. Era evident că mă văzuse, ținea volanul strâns, ca și cum și-ar fi înfipt unghiile în pielea lui, numai să se convingă singur că nu trebuie nici să se uite, nici să se oprească, de parcă asta i-ar fi dăunat, i-ar fi fracturat sinele la ceas de seară. M-am dezorientat ca o pasăre căreia îi dispăruse cuibul odată cu copacul tăiat în zori, mi se părea că o să mă rotesc într-un zbor zadarnic, dar am reușit să simt repede

asfaltul sub tălpi. Mi-am continuat drumul până la banca unde stătusem într-o sâmbătă, pe la prânz, prima dintre zilele în care îmi promisese că n-o să plece. Îl întrebam mereu, devenise un fel de parolă „n-ai să pleci, nu-i așa?” și el îmi răspundea „nu plec!”. Iar eu îl credeam. Ce naiba, mă așteptasem să fiu mai precaută la vârsta mea, doar nu mai aveam de mult 18 ani... „N-o să ne ținem acum de mână...”, așa-mi spusese și asta suna credeam eu, a ceva care era acolo, înăuntru și care nu avea nevoie de gesturi de confirmare adolescentin-redundante. I-am trimis un mesaj în care i-am spus că tocmai ce trecuse pe lângă mine... Aș fi vrut să adaug și că n-avusese cum să nu mă vadă, dar n-am făcut-o. „Unde eram?”, a întrebat. Evident, câștiga timp. „Aproape de cofetărie.” „A, m-am dus să iau prăjituri.” Mînțea. Ce altceva poți face în apropierea unei cofetării? Mașina rula dinspre strada mare, nu se oprise nicăieri, sunt sigură că trecea prin locurile pe unde ne plimbam noi de obicei, dar n-ar fi recunoscut-o nici mort, nu-și îngăduia semne de slăbiciune în fața mea. Am simțit cenușă pe pleoape și, prima dată după ceva vreme, mi-am tras din nou foliile de plastic peste mine, acoperindu-mi arsura de gradul 3 căpătată în amurg. A fost un somn gol de vise, ca al peștilor în ultima noapte dinainte de a se agăța în undiță. Altă dată, într-o luni, când urma să ne vedem, m-a lăsat să plec din casă, a așteptat să se facă ora stabilită și abia atunci mi-a dat un mesaj că nu va ajunge, fiindcă luase niște pastile care-i făcuseră rău. Nu mă avertizase nici măcar cu un sfert de ceas înainte. Nu. Mă lăsase să mă îmbrac, să ies din casă în căldura insuportabilă, încă de

dimineată, a unui iulie torid și abia într-un târziu se hotărâse să mă anunțe că-i e rău și că n-o să ajungă. Știusese că nu va veni. De dimineată, mă tăiasem din neatenție în centrul palmei stângi și asta-mi mi fusese de ajuns ca să înțeleg că n-o să vină...

Începusem să mă obișnuiesc cu felul lui ciudat de-a fi, cu albul care într-o clipă se făcea negru, la fel cum mă obișnuisem cu negrul care se putea șterge într-o clipă, cu un zâmbet. Cu un singur zâmbet. De la început, totul a semănat cu o lecție de patinaj artistic pe o pojghiță de gheață subțire. Uneori, după discuțiile cu el, mai ales după cele nocturne, adormeam greu, de parcă m-aș fi băgat vara în pat îmbrăcată cu un palton. Îmi revenea obsesiv în minte replica favorită a unui personaj dintr-o carte, cu care își impunea întoarcerea la realitate: „din trecut nu poți schimba nici măcar o virgulă.” Nimic mai neadevărat. Tocmai faptul că noi ne întâlnerăm era dovada concretă că poți schimba virgulele alea nenorocite care-ți tăiaseră viața cu bomfaierul. Începusem să-mi notez totul în jurnalul meu întrerupt de viață. Pagina albă a fiecărei zile e singura care-ți dă libertatea absolută de a te juca, după voia ta, cu trecutul și cu viitorul. Numai asupra prezentului nu are însă nicio putere. E singura dimensiune inviolabilă, pe care n-are decât să o ia așa cum este, de fapt. Încercând să găsesc o explicație apropierei dintre noi, greu de înțeles și pentru mine și pentru ceilalți, am ajuns la concluzia că el îmi devenea o supapă de supraviețuire, într-o lume indecent de obtuză, plină de tot soiul de dezarticulați social. Părea atipic și rebel. Nu mi-a plăcut niciodată

aliniera comun-obligatorie. Mi-am trasat singură linia de existență chiar și cu dermatograful, când și cum am vrut. Cui i-a plăcut să vină după mine, a venit, cui nu, asta e. N-ai cum să-i explici lumii cum te exfoliază pe tine iubirea. Asta i se întâmplă fiecăruia într-un singur fel. La urma urmelor, iubirii i se diferențiază esențele, așa cum parfumului i se schimbă intensițările în funcție de pH-ul pielii pe care este pulverizat. Paradigma masculinității în care se încadrează nu are nimic spectaculos: prezență banală, voce comună, ținute șterse, statură medie, picioare subțiri, dintre acelea pe care și le urăsc bărbații la ei când se privesc în oglindă. Nu, nu era nici pe departe ceea ce-mi plăcea, de regulă, la un bărbat, dar, cu fiecare zi care trecea, totul se transforma într-un fel de relație alchimic-medievală greu de prins în cuvinte, care pornea întotdeauna de la o vibrație a minții pe care n-o încerci în fiecare zi. Uneori, după ce vorbeam cu el despre viață, moarte, boală, societate defectă etc., etc. mă simțeam epuizată ca după o ședință de spiritism.

CUPRINS

PARTEA I FEMEI ALFABET

LAURA (Laitmotiv existențial).....	13
<i>Intermezzo nr. 1 • LAURA - Audiobook post-mortem</i>	27
<i>Intermezzo nr. 2 • ET TOI AUSSI?</i>	53
CORINA	61
DORA SAU CÂTE CEVA	
DESPRE PENELOPA NIMĂNUI.....	78
DELIA (Audiobook neconvențional)	83
LAURA (2, 3 sau nu mai contează)	99
<i>Intermezzo nr. 3 • TRISTEȚI HIBERNALE</i>	133
ANTONIA - Hipnoză regresivă. Part one	138
EXORDIUM EX ABRUPTO	148
UN PLIC. EXPEDITOR ANONIM	158
<i>Intermezzo nr. 4 • TUMULTUOSO AFFOLLAMENTO</i> ...	161
VINERI, PE LA MIJLOCUL ETERNITĂȚII	166
DARIA	171
ANNALISE	192
<i>Intermezzo nr. 5 • VISURI NEPERISABILE</i>	202
MAMA SAU POVEȘTEA FEMEII CARE	
N-A CREZUT CĂ MOARTEA E MEREU VIE	205
JURNAL ÎNTRERUPT DE VIAȚĂ	217

PARTEA II SECUNDE CĂZUTE DIN TIMP

NATALIA	223
ARGHIR.....	226
<i>Intermezzo nr. 6 • APROAPE PUNCT. APROAPE</i>	231